

Willy verricht wonderen

en ze weet zelf niet hoe

Interview: Anton C. Veldkamp, De Telegraaf, 10 april 1988

Je moet geloven in de krachten van mensen als Willy van der Kammen-van Osch. Een sterke Brabantse vrouw, van wie mensen vinden dat zij hen beter heeft gemaakt. Geloof je het niet, dan schrijf je haar gemakkelijk bij op de lijst van kwakzalvers. Zo eenvoudig gaat dat, maar is het in feite niet. Daarvoor vertellen langdurig zieke mensen te vaak verhalen over hun wonderbaarlijke genezing. De dokter kon hen niet helpen, maar de handoplegger wel. Zijn al die (ex)patiënten dom, willen zij geloven in wonderen? Of zijn zij echt op wonderbaarlijke wijze beter geworden? Naar de antwoorden moet iedereen maar zelf kritisch zoeken. In de serie ‘Op zoek naar het geluk’ komt Willy van den Kammen-Osch zelf aan het woord. Niet vanwege het geloof in haar onverklaarbare geneeskracht, maar omdat zij een verhaal heeft te vertellen.

Ze is echtgenote, huisvrouw, moeder, maar bovenal een positieve kracht.

“Ik kende hem goed, hij kwam vaak bij me als hij hier op de camping zat. Arie Filders uit Oss. Die zondag voelde hij

zich niet goed. Hij viel van de bank en werd in coma naar het ziekenhuis gebracht. Zijn nieren begaven het en vergiftigden zijn lichaam. Zijn vrouw belde me op en 's woensdags ben ik naar Oss naar het ziekenhuis gegaan. Hij lag daar op de intensive care, vastgebonden, dik van het vocht. De doctoren hadden hem opgegeven.

“De man is stervende,” zeiden ze. Ik ben daar aan het bed gaan staan en heb hem geroepen. In mijn geest probeerde ik de golfengte te vinden waar hij zich bevond. En ik riep hem. Zijn handen grepen in de lucht. Zijn ogen waren open en er kwam een traan in, maar ik wist niet of hij me zag. Ik stond daar aan het bed en voelde dat er iets tussen ons groeide, een navelstreng, of hoe je het ook wilt noemen. Ik had contact. Ik zei:

“Arie gaat zo maar niet, niet zonder afscheid te nemen.” Ik zei het telkens weer en ik bleef hem roepen. De volgende dag, donderdag, herinnerde ik me zijn verhaal over een kruis, dat hij in de oorlog altijd bij zich gedragen had en waarvan hij geloofde dat het hem beschermd had. Ik heb dat kruis door zijn zoon laten ophalen en het bij hem gelegd. Toen heb ik hem opnieuw geroepen en gezegd dat het kruis nu bij hem was. Ik voelde een zinderend contact. Hij ontwaakte uit zijn coma. Veertien dagen later mocht hij naar huis. De artsen hadden er geen verklaring voor. Ik zelf ook niet. Ik wist alleen dat hij niet zou sterven en zo is het ook gebeurd. Hij leeft. Vind je dat nou niet prachtig?”

Verwondering

Ze kijkt me aan. In haar ogen is geen triomf, alleen maar blijdschap en verwondering. Ik heb geen antwoord. Ik kijk naar de vrouw tegenover me en bedenk dat ik in de jaren dat ik over de wereld

zwierf verscheidene keren zoiets heb meegemaakt. In die landen vond niemand het vreemd of raar. In de westerse wereld lijkt het alsof er voor alles uitleg, verklaring en bewijs moet worden geleverd. Wat niet te verklaren valt, wordt door ons min of meer als toeval bestempeld. Nog steeds is er echter geen mens dat een oog kan maken dat ziet, een oor kan vormen dat hoort. We horen en zien en daarmee uit, en dat het een wonder is, daar staan we niet bij stil. We zijn vervuld van achterdocht en vooroordeel ten opzichte van alles wat anders is dan normaal. Maar normaal is niets anders dan dat wat het meeste voorkomt.

Verplaats je datzelfde normale naar een heel andere situatie, dan zit de kans er in dat het plotseling tamelijk raar gevonden wordt. Gelukkig maken we ook uitzonderingen. We bejubelen Yvonne van Gennip omdat zij drie gouden medailles op de Olympische Winterspelen wint. Zij kan iets, wat ons, al zouden we er honderd jaar voor trainen, niet zou lukken. Toch is er niemand die Yvonne een abnormaal meisje vindt. Terecht. En dus zit ik tegenover Willy van der Kammen-van Osch en luister en matig mij geen oordeel aan. Ze heeft een stervende man teruggebracht naar het leven, ze heeft duizenden mensen genezen of hun lijden verlicht. Ze weet zelf niet hoe. Het gebeurt. Ze verricht wonderen. Een dorpje aan de flonkerende Maas, een huis in een laantje, een huis vol bloemen, vol mensen. Allemaal komen ze voor Willy. Om halfnegen zitten ze al op de stoep en dat gaat de hele dag door. Als het moet dan is ze er. Ook 's avonds, ook in het weekend, ook in de nacht. Ze is vierenveertig, echtgenote, huisvrouw, moeder van drie zoons. Maar in de eerste plaats een positieve kracht. Een stralende, positieve kracht.

“Ik ben nooit moe, nooit ziek, vraag me niet hoe dat kan. Ik

weet het niet. Ik geloof in God tot in het diepst van mijn wezen. Iedere morgen bid ik:

“Jongen, zorg dat ik naar de avond kom. Jongen, noem ik hem en ik noem mezelf naar zijn tuinman, een mens die hier en daar een sprietje mag vatten. Ik vraag altijd voor het gebed, want van mezelf kan ik niets, ben ik niets, ben ik maar een snotneus. Ieder mens die bij me komt neem ik voor honderd procent serieus. Mensen klagen niet voor niets. Ik luister, want in luisteren zit alles opgesloten. Ik heb geen voorkeur, geen vooroordeel. Mensen hebben zichzelf niet gemaakt. Als ze dat konden dan zouden ze het wel anders doen. Of niet soms?”

Ze staat op, zet koffie, roert in de soep en smeert boterhammen. Iedereen eet en drinkt.

Ad Dubach uit Kerkdriel had last van hoofdpijn en van zijn rug. Na zeven jaar dokteren zeiden de artsen dat hij er maar mee moest leren leven. Hij ging naar Willy en is nu genezen maar de gezelligheid in haar huis trekt hem nog steeds. Mevrouw van Leeuwen uit Den Bosch knikt instemmend.

“Ik kon niet meer lopen, zat al een half jaar in mijn stoel.

“Versleten,” zei de dokter. “Ik ben bij Willy terechtgekomen en loop nu weer heel goed. Toch komen we iedere keer hier weer terug. Voor de gezelligheid, maar ook omdat het lijkt alsof ik weer beter vooruit kom als ik hier ben geweest.”

Meneer Vos uit Andel is na veertig jaar van de zenuwtabletten af. Wat geen arts voor elkaar kreeg, lukte Willy in een half jaar. Hij voelt zich nu ‘hartstikke goed’.

“Een zeldzame vrouw,” zegt hij. “Als je haar ontmoet, dan ben je gelijk gerustgesteld.”

Willy lacht:

“Ik kom ook nooit van z’n leven meer van ze af. Het zijn geen patiënten, het zijn mensen. Ik doe niet alles op eigen houtje hoor. Vaak zie ik iets en dan verwijst ik ze door naar een arts. Maar de meeste mensen die hier komen zijn uitgedokterd. Die hebben te horen gekregen dat er niets meer aan te doen is. Dan komen ze bij mij. Ik ben in mijn jeugd met m’n vader eens naar iemand toe geweest die ook kon genezen. Mijn vader had last van ischias. Toen dat mannetje mij zag, zei hij: “Wat doe jij hier? Je hebt dezelfde handen als ik, maar je moet je er niet in verdiepen, want dan krijg je een kwaai, moeilijk en druk leven.” Gek hè? Ik heb het altijd wel geweten, voelde me als kind altijd een beetje apart, excentriek. Ik heb geprobeerd om er onderuit te komen, maar dat ging niet. Ik moet doen wat ik kan.”

Oprechte onschuld

Haar ronde, goede gezicht straalt.

“Ik zie er toch niet raar uit of zo, hè? Gewoon toch, nette kleren, een beetje dik, dat wel, maar niet zo iemand van wie je denkt: raar mens. Ik heb wel een grote mond maar ik hem maar zo’n klein hartje.” Ze lacht wat onzeker, verwonderd. Als ze over zichzelf vertelt, dan is daar die voortdurende verbazing, de oprechte onschuld die ze uitstraalt. Zodra ze bezig is met haar mensen, verandert ze, wordt ze direct en doelbewust. Bezieling neemt de plaats in van verwondering. Ze werkt heel hard en gaat er volkomen in op. Ze wordt een geheel met degene die ze behandelt, ze is er, maar ook weer niet. Na afloop zijn haar wangen verhit, de ogen staan moe en afwezig. Een paar minuten later is ze weer terug, energiek, vrolijk.

“Ik ben net een kameleon,” zegt ze en deelt de soep rond. Ze kijkt uit het raam en roept: “Daar komt de stoet.”

De stoet bestaat uit een dame in een rolstoel, een man en nog een vrouw. Het is mevrouw Kooy, een kunstschilderes uit Austerlitz, met haar vriend en dochter.

“Vanaf januari kom ik bij Willy,” zegt mevrouw Kooy. “Ik zit al acht jaar in een rolstoel. Acute reuma. Heb alle doktoren afgelopen, verdovende middelen geslikt, goudinjecties gekregen, ik ben zelfs naar Oostenrijk geweest. Niets hielp. Ze konden me niet aanraken, zo’n pijn als ik had. Nu kan ik staan.”

Ze staat op, een keer, twee keer, drie keer. Iedereen is stil. Willy pakt de verwrongen hand van de vrouw:

“Ga maar weer zitten.”

Mevrouw Kooy praat door:

“Ik ben een gelukkig mens, ik word honderd jaar. Mijn accu is weer opgeladen. Dat heeft zij gedaan.” De woorden buitelen uit haar mond, de vrouw stroomt over van blijdschap. Zelfverzekerd en verlegen tegelijk zit Will haar aan te kijken. Dan, tegen mij:

“Mijn geluk is dat is geboren ben zoals ik ben. Ik ben de gelukkigste, maar soms ook de eenzaamste mens. Afgelopen week heb ik met de jongens op de autocross in Baarle-Nassau gestaan. Het interesseert me geen zak, maar het moet. Ik ben ook moeder. Als jij pech hebt met je auto, dan kan ik hem zo maken. Ik hoor hier in huis niet anders. Ik zou verschrikkelijk graag een praktijkruimte in de schuur willen hebben, maar dan ontnem ik de jongens hun sleutelruimte en dat gaat niet. Toch heb ik behoefte aan een plek voor mezelf. De enige keren dat ik alleen ben is in de auto. Een keer in de twee weken ga ik, als het kan, naar een vriend van mij, een kunstenaar. (Anton Heyboer.

RD) Daar, in dat gezin, voel ik mij als in het aardse paradijs. Daar heerst stilte en eeuwige rust. Als hij mij aankijkt, weet hij precies waar de schoen wringt. Ik hoef niets te zeggen. Het is zijn geest die mij lichter maakt, de mens, daar geef ik niet om. Voor ik naar hem toe ga, haal ik de hostie bij de paters in Den Bosch. Die breng ik hem. Ik hou van weinigen zoveel als van hem. Ze kijkt me aan met de ogen van een klein meisje.

“Wil je het boven nog even zien?” vraagt ze me dan. Het kleine kamertje waar ze haar mensen helpt, is vervuld van licht. Zonlicht, kaarslicht en het licht dat zij uitstraalt. Er liggen foto's van mensen voor wie ze bidt, er staan madonna's en er liggen stenen, 'bloemen der aarde' die de zigeuners haar brachten. Ze geeft me een gedicht dat ze kreeg van een klinisch psycholoog uit Utrecht.

“Het is misschien wel het mooiste wat ik ooit gekregen heb.” Het heet 'Moeder van de Ziel' en het is geschreven voor een nuchtere, diepgelovige vrouw, die de moeder is van allen die tot haar komen. Een madonna, een heilige, die zegt:

“Ik sta er niet bij stil. Ik doe maar wat. 's Avonds voor ik ga slapen, zeg ik tegen hem daarboven: “Jongen, ik heb mijn best gedaan, meer kan ik niet.”

Uitspraken

Willy is naast haar paranormale gaven bekend om haar uitspraken en gezegden. Wij hebben ze geschreven in het Nederlands, Willy praat vaker plat Kerkdriels. Het dialectenwoordenboek Kerkdriels bevat 449 woorden en 19 gezegden.

Bron: www.mijnwoordenboek.nl

“IK OORDEEL NIET, VOORORDEEL NIET EN HEB NIET HET RECHT OM IEMAND TERECHT TE WIJZEN.”